

Bogdan Čobal se je rodil 19. avgusta 1942 v Zrenjaninu. Slikarstvo je študiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je leta 1967 diplomiral. Zaposlen je bil v prosveti kot pedagog predmetov likovne umetnosti ter kot izredni profesor slikanja in likovne teorije na Oddelku za slikarstvo Pedagoške fakultete v Mariboru.

V umetnikovem celovitem likovno ustvarjalnem opusu se enakovredno in soodvisno prepletata slikarstvo in soodvisno prepletata slikarstvo in grafika, celoten opus pa ustvarja skoraj izključno v tehnikah olja, akrila in grafičnih tehnikah globokega in ploskega tiska. Razstavljal je na več kot sto samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini ter za svoja dela prejel več nagrad.

NAGRADE:

- 1977 Banja Luka, Jeseni salon, dve odkupni nagradi
- 1994 Maribor, nagrada DLUM
- 1997 Maribor, nagrada DLUM
Ptuj- Grand_prix Mednarodni ex-tempore
- 2002 Glazarjeva nagrada z listino
- 2005 Maribor nagrada DLUM
- 2006 Žetale –prva nagrada mednarodni ex-tempore
- 2008 Žetale –druga nagrada mednarodni ex-tempore
Ljutomer- velika nagrada Bienale slik malega formata
- 2009 Žetale – prva nagrada mednarodni ex-tempore

BOGDAN ČOBAL

Maribor, Medvedova 41
bogdan.cobal@gmail.com
041 974 155

BOGDAN ČOBAL

anatomija kozolca slike in objekti

Vljudno vabljeni na otvoritev razstave
v sredo, 6. oktobra 2010, ob 19.00
v galerijo Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin.

Likovni svet Bogdana Čobala bo predstavila umetnostna
zgodovinarica Anamarija Stibilj Šajn.

Razstava bo na ogled do 31. oktobra 2010.

BOGDAN ČOBAL

Likovni opus akademskega slikarja Bogdana Čobala, dolgoletnega profesorja na PF v Mariboru, je raznolik, vendar vselej znova opredeljen z barvo in potezo. V njunem spremstvu je avtor prehodil zanimivo evolucijsko in raziskovalno pot, preverjal njune klasične vrednote in izrazni potencial ter ju usmerjal v intimne, sveže pristope, ki so ga pripeljali do prepoznavnega in intenzivnega likovnega izraza. Tega, s preudarno zrelostjo, vselej znova preizkuša ob različnih motivnih izhodiščih ali problemskih pristopih. Čobalov ustvarjalni proces tako postaja rezultat večplastnega sinergičnega oplajanja v tradicionalnem in sodobnem, občem in osebnem, preverjenem in eksperimentalnem. V tradicijo je vpeto tudi njegovo ustvarjalno prizadevanje po prostorski iluziji, po spreminjanju dvodimenzionalne površine v trodimenzionalno, po potovanju iz površine v globino, in vendar tudi v njem odkrivamo moč avtorske svojstvenosti.

Pri konstrukciji prostora se Čobal poslužuje barve, s katero gradi večplasten slikovni organizem. Z zlaganjem posameznih barvnih mas, z iskanjem prefinjenih barvnih in svetlobnih naglasov odpira površino v iluzivni svet, v globino. Pri tem ga vodita klic in hrepenenje po svetlobi, zato slikar subtilno, lazurno odstira posamezne zastore in vstopa na nove odrske kulise, vse tja do bistva, ujetega v iluminirana jedra likovnega zapisa.

Avtorjeva barvna konstruiranja, vzpostavljanja prostorske iluzije in gibanja njegove vehementne, močne in sproščene poteze so strogo nadzorovana. Govorimo lahko o pravem geometrijskem redu, ki si ga avtor iz cikla v ciklo na novo določa. V vsebinsko povezanih slikarskih delih, imenovanih Anatomija kozolca, avtorjevo misel in potezo usmerjajo začrtani nosilni elementi kozolca, kot so vertikale, horizontale in poševnice. S tem je ustvarjen strog geometrijski sistem, ki aludira na stavbno dediščino, hkrati pa nadzoruje slikarjevo delovanje v polju slike, njegovo gibanje med realnim in imaginarnim, med fizičnim in metafizičnim. Ritmični sistem stavbnih členov usmerja, podreja in vnaša red v navidezno igrivo poteznost, pri tem pa še vedno (do)pušča, da se slikarjeva čustvena eruptivnost razplamti v posameznih barvnih masah. Gledalcu pa, v koloristično bogatem dogajanju, odpira špranje k svetlobi globine in neskončnosti.

S slikarjevo paletto odkrivamo barve elementarnih znamenj, začutimo pa tudi pokrajino, ki se skozi reže kozolca razpira v (nes)končnost. In spoznavamo slikarja samega – izvrstnega kolorista, ki s sugestivnim in simbolno pomenljivim izborom barvnih imenovalcev in z razpiranjem registrov neštetihi žlahtnih nians in občutenih tonskih prehajanju ter stopnjevanju ustvarja barvno razkošje in harmoničnost.

Avtorjevo kreativno delovanje ni omejeno le na slikovno polje, ampak sega vse do razstavnega prostora, ki ga želi umetniško nadgraditi. Pri tem se poslužuje preiščenih postavitvev in se odloča celo za spremembe formalnega statusa podobe.

Nosilci slikarskega zapisa v duhu postmodernih tendenc spreminjajo svojo klasično formalno podobo; še vedno so dvodimenzionalna slikovna polja, statično umeščena v ambient, a avtor jih koncipira tudi v drugačne pojavne oblike, kot so moduli, slike z dvema licema in poslikanimi trikotnima nosilcema, ki jih, horizontalno orientirane, razporeja po tleh razstavnega ambienta. Še izraziteje pa poseže v prostor s slikami, po likovnem kritiku Mariu Berdiču imenovanimi tudi bandere, ki so vpete v poslikane okvirje, v nekakšna stojala, tako da so vrtljive okrog svoje vertikalne osi. Tovrstni mobilni objekti gledalca vabijo v neposredno taktilno komunikacijo, ki ima za posledico odkrivanje novih podob in večplastno soočanje z njimi. Slike in objekti Bogdana Čobala torej kompleksno vstopajo v dan interier, ga oblikujejo in celo preoblikujejo. Razodevajo se na najrazličnejše načine, odvisno od interakcije gledalca, ki so mu že a priori podarjeni pogledi z različnih strani in nivojev, med katerimi je nedvomno izjemno zanimiv tisti navzdol. Horizont, spuščen pod očišče, daje namreč gledalcu poseben psihofizični občutek suverene obvladovanja eksponata.

Z umeščanjem razstave v prostorsko lupino se razcveti avtorjeva domiselnost in inventivnost. In razstava se spreminja v kompleksno virtualno dejanje.

Bodan Čobal v ciklu Anatomija kozolca likovno problematiko raziskuje, rešuje in vizualizira s pomočjo aluzivnega znaka z etnografsko vsebino. In vendarle si je avtor slovenski tradicionalni in hkrati atraktivni motiv le sposodil za nadaljevanje ustvarjalnega razmišljanja o svoji klasični formalni in tematski problematiki. O tem je tudi sam jasno spregovoril: »V resnici na slikah ni upodobljen kozolec kot arhitektonsko telo. Tam, kjer so aludivni znaki, je manjkajoči prostor, nekakšen razporek barv, skozi katere vidimo nove barvne svetove.« In teh svetov, novih, drugačnih, še svetlejših, bolj žarečih, bolj barvno intenzivnih in očarljivih je v Čobalovem slikarstvu nešteto.

Čobal je ustvaril avtorsko prepoznaven presežek, opozoril na možnost nizanja neštetihi tako vsebinskih kot tudi formalnih tematskih variacij in jasno izrazil princip sublimacije izbrane vsebinske iztočnice.

Ponovno je dokazal, da na svoji ustvarjalni poti potuje k bistvu slikarstva, k barvi, katere vrednosti in vrednote vselej znova subtilno odkriva. Čeprav si pot začrta s strogim razumskim konstruktom, pa znotraj nje igrivo izživi čustveno eruptivnost brbotajočih barvnih mas in iz njihove materialne snovnosti odpira pogled v duhovne dimenzije.

